

การเข้าถึงความต้องการสวัสดิการสังคมสำหรับผู้พิการทุพพลภาพ อำเภอเมืองภูเก็ต จังหวัดภูเก็ต

The Access of need toward Social Welfare for disabled in Phuket Town, Phuket province

ลুবนา นียมเดชา

อาจารย์ประจำสาขาบริหารทรัพยากรมนุษย์ คณะวิทยาการจัดการ มหาวิทยาลัยราชภัฏภูเก็ต

เดชา สีดูกา

อาจารย์ประจำสาขาบริหารทรัพยากรมนุษย์ คณะวิทยาการจัดการ มหาวิทยาลัยราชภัฏภูเก็ต

ณัฐริตา นาคสวาท

นักศึกษา สาขาบริหารทรัพยากรมนุษย์ คณะวิทยาการจัดการ มหาวิทยาลัยราชภัฏภูเก็ต

บทคัดย่อ

การศึกษาการเข้าถึงความต้องการสวัสดิการสังคมสำหรับผู้พิการทุพพลภาพ อำเภอเมืองภูเก็ต จังหวัดภูเก็ต การวิจัยครั้งนี้ มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาความต้องการสวัสดิการสำหรับผู้พิการทุพพลภาพ อำเภอเมืองจังหวัดภูเก็ตและเพื่อเสนอแนวทางในการพิจารณากำหนดนโยบายหรือกิจกรรมการส่งเสริมคุณภาพ ชีวิตของผู้พิการได้อย่างเหมาะสม ใน 5 ด้าน คือ ด้านความต้องการด้านร่างกาย ด้านความต้องการด้านความมั่นคงปลอดภัย ด้านความต้องการทางสังคม ด้านความต้องการเกียรติยศชื่อเสียง และด้านความต้องการความสำเร็จแห่งตน กลุ่มตัวอย่างได้จากการสุ่มจากประชากร จำนวน 750 คน โดยการกำหนดขนาดของกลุ่มตัวอย่างตามตารางของเครจซ์และมอร์แกน ได้ขนาดของกลุ่มตัวอย่าง จำนวน 254 คน แล้วทำการสุ่มกระจายไปตามครัวเรือนต่าง ๆ ตามสัดส่วนโดยวิธีสุ่มอย่างง่าย เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูลแบบสอบถามผลการวิเคราะห์ความต้องการของการเข้าถึงความต้องการสวัสดิการสังคมสำหรับผู้พิการทุพพลภาพ อำเภอเมืองภูเก็ต จังหวัดภูเก็ต ผลการวิจัยพบว่า ด้านความต้องการทางสังคม ผู้พิการต้องการได้รับการเปิดโอกาสให้ผู้พิการมีส่วนร่วมและแสดงความคิดเห็นในการประชุมมากที่สุด ($\bar{X} = 4.88$) สำหรับแนวทางในการกำหนดกิจกรรมการส่งเสริมด้านความต้องการทางด้านสังคมนั้น สำนักงานพัฒนาสังคมและความมั่นคงของมนุษย์จังหวัดภูเก็ตควรมีการเปิดโอกาสให้คนพิการมีส่วนร่วมในการแสดงความคิดเห็นในการประชุมสำหรับคนพิการ ในวันคนพิการสากล วันที่ 3 เดือนธันวาคมของทุกปี อีกทั้งมีการจัดบริการล่ามภาษามือตามระเบียบที่คณะกรรมการกำหนด

คำสำคัญ : สวัสดิการผู้พิการ; ความต้องการด้านร่างกาย; ความต้องการด้านความมั่นคงปลอดภัย; ความต้องการทางสังคม; ความต้องการเกียรติยศชื่อเสียง; ความต้องการความสำเร็จแห่งตน

Abstract

The objective of this is to study the factors affecting the need for welfare for the disabled, Mueang District, Phuket Province and to propose guidelines for determining the quality promotion policy or activities. The life of the disabled can be appropriately in 5 areas: Physiological needs,

Safety needs, Love and belongingness needs, Esteem needs, and Self-actualization needs. The samples were randomly drawn from the population of 750 people by determining the sample size according to krejcie and Morgan's schedule with the sample size of 254 people and then randomly distributed to various households. According to proportion by simple random method and using questionnaires in data collection. The research found that **Love and belongingness needs**, the highest need of being given the opportunity to participate and comment at the meetings ($\bar{X}$ = 4.88). For the guideline to determine activities to promote **love and belongingness needs**, **Phuket Province Social Development and Human Security Office** should provide opportunities for people with disabilities to participate in expressing opinions in meetings for people with disabilities on the International Disability Day on December 3 of every year. In addition, the sign language interpreter service is organized according to the regulations set by the committee.

Keyword: Disabled Social welfare Physiological needs; Safety needs Love and belongingness needs; Esteem needs; Self-actualization needs

1. บทนำ

Oral

435

ความพิการ เป็นคำศัพท์หรือคำจำกัดความที่ครอบคลุมถึงความบกพร่องและข้อจำกัดทางด้านกิจกรรมการมีส่วนร่วม อันเนื่องมาจากการทำงานที่ผิดปกติของร่างกายและจิตใจไม่ว่าจะเป็นมาตั้งแต่กำเนิดหรือไม่ก็ตาม ทำให้ไม่สามารถปฏิบัติกิจวัตรประจำวันและประกอบอาชีพหรือสร้างสัมพันธภาพกับผู้คนในสังคมเทียบเท่ากับบุคคลปกติ (Loney, Farrant, & Watkinson, 2007) จากรายงานองค์การอนามัยโลกพบว่าสถิติผู้พิการทั่วโลกมีอัตราการเพิ่มขึ้นอย่างต่อเนื่อง โดยในปีคศ. 2018 ประชากรโลกร้อยละ 15 หรือ 190 ล้านคน เป็นผู้พิการเนื่องจากสาเหตุการเพิ่มขึ้นของประชากรสูงอายุบวกกับปัจจัยทางด้านสุขภาพที่มีความเรื้อรังสูงขึ้น (World report on disability, 2018) ทำให้ผู้คนและองค์กรทั่วโลกเริ่มให้ความสำคัญกับผู้พิการมากยิ่งขึ้น

ในปัจจุบันองค์การสหประชาชาติ (United Nations: UN) ได้มีการประกาศใช้ “อนุสัญญาว่าด้วยสิทธิผู้พิการ” (Convention on the Rights of Persons with Disabilities: CRPD) เพื่อนำไปสู่การบังคับใช้เป็นกฎหมายระหว่างประเทศ ซึ่งเป็นอนุสัญญาด้านสิทธิมนุษยชนระหว่างประเทศที่ให้หลักประกันในสิทธิ เสรีภาพ และศักดิ์ศรีความเป็นมนุษย์ของผู้พิการ (เกตุหอม, 2012) เพื่อให้เกิดความทัดเทียมและเสมอภาคเทียบเท่ากับบุคคลทั่วไป และเป็นสนธิสัญญาด้านสิทธิมนุษยชน ขององค์การสหประชาชาติฉบับแรก ในศตวรรษที่ ๒๑ เนื่องจากความยากลำบากในการดำรงชีวิตของคนพิการรูปแบบต่าง ๆ มิได้เกิดจากความบกพร่องของสภาพทางกาย จิตใจ พฤติกรรม หรือสติปัญญาซึ่งเป็นเพียงเหตุให้เกิดข้อจำกัดในการดำเนินชีวิตระดับหนึ่งเท่านั้น หากแต่เกิดจากอุปสรรคภายนอก ซึ่งเป็นโทษกรรมที่สังคมเป็นผู้สร้างขึ้นทั้งสิ้น (อนุสัญญาว่าด้วยสิทธิคนพิการ (CRPD), 2018) โดยมุ่งเน้นไปที่การลดอุปสรรคในการดำเนินชีวิตของผู้พิการ อาทิเช่น การปรับสภาพแวดล้อมทางกายภาพทั้งทางด้านอาคารสถานที่รวมถึงการคมนาคมขนส่ง เพื่อให้ผู้พิการสามารถเข้าถึงและใช้บริการได้อย่างเท่าเทียมกับบุคคลทั่วไป อีกทั้งการแก้ไขปัญหาค่าใช้จ่ายทางด้านสังคมที่ผู้พิการพบเจอ ซึ่งก่อให้เกิดการเลือกปฏิบัติและขัดขวางการส่งเสริมและพัฒนาคุณภาพชีวิตคนพิการเป็นอย่างยิ่ง (อนุสัญญาว่าด้วยสิทธิคนพิการ, 2552)

ประเทศไทยได้มีการให้สัตยาบันต่อ “อนุสัญญาว่าด้วยสิทธิผู้พิการ” (Convention on the Rights of Persons with Disabilities: CRPD) ในวันที่ 29 กรกฎาคม 2551 และมีผลบังคับใช้ ตั้งแต่วันที่ 28 สิงหาคม 2551 (อนุสัญญาว่าด้วยสิทธิคนพิการ, 2552) อีกทั้งสำนักงานสถิติแห่งชาติเปิดเผยว่า สถิติผู้พิการในประเทศไทย มีอัตราการเพิ่มขึ้นอย่างต่อเนื่อง โดยในปี 2560 มีประชากรไทยผู้พิการมากถึง 3.7 ล้านคน (สำนักงานสถิติแห่งชาติ, 2560) ซึ่งทำให้คนไทยหันมาสนใจประเด็นปัญหาที่เกี่ยวข้องกับผู้พิการมากยิ่งขึ้น โดยนำอนุสัญญาว่าด้วยสิทธิผู้พิการ” (Convention on the Rights of Persons with Disabilities: CRPD) มาปรับปรุงกฎหมายด้านคนพิการในประเทศไทย อย่างมากมาย โดยได้บัญญัติสาระสำคัญอันเกี่ยวข้องกับสิทธิของคนพิการไว้ในกฎหมายต่างๆ เช่น รัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พ.ศ. 2550 พระราชบัญญัติส่งเสริมและพัฒนาคุณภาพชีวิตคนพิการ พ.ศ. 2550 อันเป็นการสร้างหลักประกันสิทธิมนุษยชนและเสรีภาพขั้นพื้นฐานที่เป็นสากลสำหรับคนพิการไว้ในกฎหมายไทยให้สอดคล้องกับความในอนุสัญญาว่าด้วยสิทธิคนพิการ (อนุสัญญาว่าด้วยสิทธิคนพิการ (CRPD), 2018) ต่อมาในปี 2556 ได้มีการแก้ไขพระราชบัญญัติส่งเสริมและพัฒนาคุณภาพชีวิตคนพิการ พ.ศ. 2550 เพิ่มเติมและเมื่อพิจารณาพระราชบัญญัติดังกล่าว เห็นได้ว่าการมุ่งเน้นเรื่องสิทธิและ

สวัสดิการของคนพิการ โดยมีประเด็นสิทธิประโยชน์สรุปได้ดังนี้ 1) การบริการฟื้นฟูสมรรถภาพโดยกระบวนการทางการแพทย์ 2) การศึกษา 3) การฟื้นฟูสมรรถภาพด้านอาชีพ 4) การยอมรับและมีส่วนร่วมในกิจกรรมทางสังคม 5) การช่วยเหลือให้เข้าถึงนโยบาย โครงการและการช่วยเหลือทางกฎหมาย 6) การรับข้อมูลข่าวสาร และการสื่อสาร 7) บริการล่ามภาษามือ 8) การมีสัตว์นำทางหรืออุปกรณ์นำทาง 9) การจัดสวัสดิการเบี้ยความพิการ และ 10) การปรับสภาพแวดล้อมที่อยู่อาศัย และการมีผู้ช่วยคนพิการ ซึ่งการได้สิทธิประโยชน์ มาตรา 20 มาจากการมีบัตรประจำตัวคนพิการตามที่กฎหมายกำหนดไว้ และทุกหน่วยงานที่เกี่ยวข้องได้ให้ความสำคัญกับคนพิการโดยการออกระเบียบหรือแนวทางปฏิบัติที่เอื้อให้คนพิการเข้าถึงสิทธิสวัสดิการได้มากขึ้นตามความเหมาะสม ตามบุคคล เช่น ด้านการแพทย์ กระทรวงสาธารณสุขมีประกาศกระทรวงสาธารณสุขเรื่อง การบริการฟื้นฟูสมรรถภาพโดยกระบวนการทางการแพทย์และค่าใช้จ่ายในการรักษาพยาบาล ค่าอุปกรณ์ เครื่องช่วยความพิการและสื่อส่งเสริมพัฒนาการสำหรับคนพิการ เป็นต้น (Kumhom, 2013) แต่อย่างไรก็ตามจากการสำรวจความพิการของสำนักสถิติแห่งชาติในปี พ.ศ. 2560 พบว่า ประชากรพิการร้อยละ 21.2 มีความจำเป็นต้องได้รับความช่วยเหลือและต้องการได้รับสวัสดิการของรัฐ แต่ยังไม่ได้รับความช่วยเหลือตามที่คาดหวัง (สำนักงานสถิติแห่งชาติ, 2560)

ตามมาตรา 20/3 และมาตรา 20/4 ในพระราชบัญญัติส่งเสริมและพัฒนาคุณภาพชีวิตคนพิการแห่งชาติ พ.ศ. 2550 และ ที่แก้ไขเพิ่มเติม (ฉบับที่ 2) พ.ศ. 2556 จะมีการกำหนดให้มีการจัดตั้งศูนย์บริการคนพิการ เพื่อให้ผู้พิการสามารถเข้าถึงสวัสดิการแห่งรัฐได้ง่ายและเป็นประโยชน์ในการส่งเสริมและพัฒนาคุณภาพชีวิตคนพิการอย่างครบถ้วน โดยมีมติให้ราชการส่วนท้องถิ่นสามารถจัดตั้งศูนย์บริการคนพิการได้โดยใช้งบประมาณของตนเอง และให้ศูนย์บริการคนพิการมีอำนาจหน้าที่ ในการสำรวจติดตามสภาพปัญหาคนพิการ อีกทั้งจัดทาระบบข้อมูลการให้บริการในพื้นที่รับผิดชอบ ให้บริการข้อมูลข่าวสารเกี่ยวกับสิทธิประโยชน์คนพิการ ให้ความช่วยเหลือคนพิการให้ได้รับเครื่องมือหรืออุปกรณ์ตามความต้องการจำเป็นพิเศษเฉพาะบุคคล (Chatsipo, 2015)

สำนักงานพัฒนาสังคมและความมั่นคงของมนุษย์จังหวัดภูเก็ต กระทรวงการพัฒนาสังคมและความมั่นคงของมนุษย์ได้มีการจัดตั้งศูนย์บริการคนพิการตามพระราชบัญญัติส่งเสริมและพัฒนาคุณภาพชีวิตคนพิการแห่งชาติ พ.ศ. 2550 และ ที่แก้ไขเพิ่มเติม (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. 2556 มาตรา 20/3 และมาตรา 20/4 (ศูนย์บริการคน

พิการ, 2560) ซึ่งทางศูนย์บริการผู้พิการ จังหวัดภูเก็ต ได้มีการจัดทำรายงานสถานการณ์ทางสังคมจังหวัดภูเก็ตปี 2561 พบว่า มีผู้พิการในจังหวัดภูเก็ตมากถึง 5,646 คน โดยมีสถิติผู้พิการทางการเคลื่อนไหวหรือทางร่างกายมากที่สุดถึง 3,026 คน คิดเป็นร้อยละ 53.60 รองลงมา พิการทางการได้ยินหรือสื่อความหมาย จำนวน 850 คน คิดเป็นร้อยละ 15.05 และลำดับที่ 3 คือ พิการซ้ำซ้อน จำนวน 692 คน คิดเป็นร้อยละ 12.26 นอกเหนือจากนี้ สำนักงานพัฒนาสังคมและความมั่นคงของมนุษย์จังหวัดภูเก็ตมีการจัดสวัสดิการสำหรับผู้พิการในจังหวัดภูเก็ต อาทิเช่น เบี้ยยังชีพความพิการ การให้กู้ยืมเงินทุนประกอบอาชีพจากกองทุนส่งเสริมและพัฒนาคุณภาพชีวิตคนพิการ การสนับสนุนงบประมาณสำหรับซ่อมแซม/ปรับปรุงบ้านของผู้พิการ การสนับสนุนงบประมาณสำหรับกลุ่ม/ชมรม ในการจัดกิจกรรมด้านคนพิการ

จากการจัดประชุมเชิงปฏิบัติการ เพื่อทบทวนสถานการณ์ปัญหาความต้องการพัฒนาคุณภาพชีวิตคนพิการและยกร่างแผนพัฒนาคุณภาพชีวิตคนพิการ จังหวัดภูเก็ต ฉบับที่ 3 พ.ศ. 2560 – 2564 พบว่า ผู้พิการในจังหวัดภูเก็ต ไม่สามารถเข้าถึงตลาดแรงงานได้ตามที่ควร แม้ว่าจะมีกฎหมายกำหนดให้หน่วยงานเอกชนและรัฐบาลรับคนพิการเข้าทำงาน ในอัตราส่วนลูกจ้าง 100 คนต่อคนพิการ 1 คน โดยอาจเกิดจากคนพิการเองที่เข้าไม่ถึงข่าวสารการรับสมัครงาน และเกิดจากปัจจัยภายนอกอื่นๆ เช่น หน่วยงานภาครัฐและเอกชนบางส่วนยังไม่ให้ความสำคัญเกี่ยวกับการจ้างงานผู้พิการ, ขาดการสำรวจความเชี่ยวชาญและความสามารถของคนพิการ ซึ่งจะทำให้คนพิการสามารถวางแผนแนวทางการประกอบอาชีพของตนเองได้, โรงเรียนหรือสถาบันทางการศึกษาสำหรับคนพิการไม่ทราบความต้องการของตลาดแรงงาน ส่งผลให้คนพิการล้นตลาดแรงงาน และในขณะเดียวกันบางหลักสูตรการเรียนก็ยังไม่ได้มีตลาดรองรับมากนัก เป็นต้น อีกทั้งการเข้าถึงบริการและสวัสดิการในด้านต่างๆ คนพิการบางรายยังไม่มีบัตรประจำตัวคนพิการ เนื่องจากมีอุปสรรคในการเดินทางมาทำบัตร มีฐานะยากจน และไม่มีเลขประจำตัวประชาชน ทำให้ไม่สามารถยื่นขอมีบัตรและใช้สิทธิอื่นๆ ของคนพิการได้ ในส่วนของการเข้าถึงสิทธิการปรับสภาพแวดล้อมที่อยู่อาศัยของคนพิการ กรณีที่คนพิการไม่มีที่อยู่อาศัยเป็นของตนเอง เช่น อยู่ในพื้นที่ราชพัสดุ บ้านเช่า หรือที่ดินบุกรุก จะไม่สามารถใช้สิทธิได้หากเจ้าของพื้นที่ไม่ยินยอม โดยในจังหวัดภูเก็ตพบว่า คนพิการอาศัยอยู่ในที่ดินเป็นที่บุกรุก ไม่มีโฉนด และเป็นบ้านเช่าค่อนข้างเยอะ นอกจากนี้คนพิการยังพบปัญหาในการรักษาพยาบาล โดยสิทธิการรักษาพยาบาลในระบบประกันสุขภาพทั่วหน้ากำหนดให้ใช้ได้เฉพาะในจังหวัดและโรงพยาบาลที่มีสิทธิเบิกเท่านั้น ในส่วนของสิทธิการรักษาพยาบาลในระบบประกันสังคมก็ถูกโอนมาใช้แบบระบบประกันสุขภาพทั่วหน้า ทำให้การเข้ารับรักษาพยาบาลแต่ละครั้งต้องเสียค่าใช้จ่ายเพิ่มเติม และไม่ได้รับความสะดวกเวลาเจ็บป่วยหรือต้องพบแพทย์ตามนัด รวมทั้งคนพิการบางส่วนยังเข้าไม่ถึงการสื่อสาร ระบบเทคโนโลยี อุปกรณ์เครื่องช่วยความพิการ และล่ามภาษามือ เนื่องจากอุปกรณ์เทคโนโลยีบางอย่างมีราคาค่อนข้างสูง และบุคลากรด้านล่ามภาษามือยังมีน้อย (รายงานสถานการณ์ทางสังคมจังหวัดภูเก็ต ประจำปี 2561, 2561)

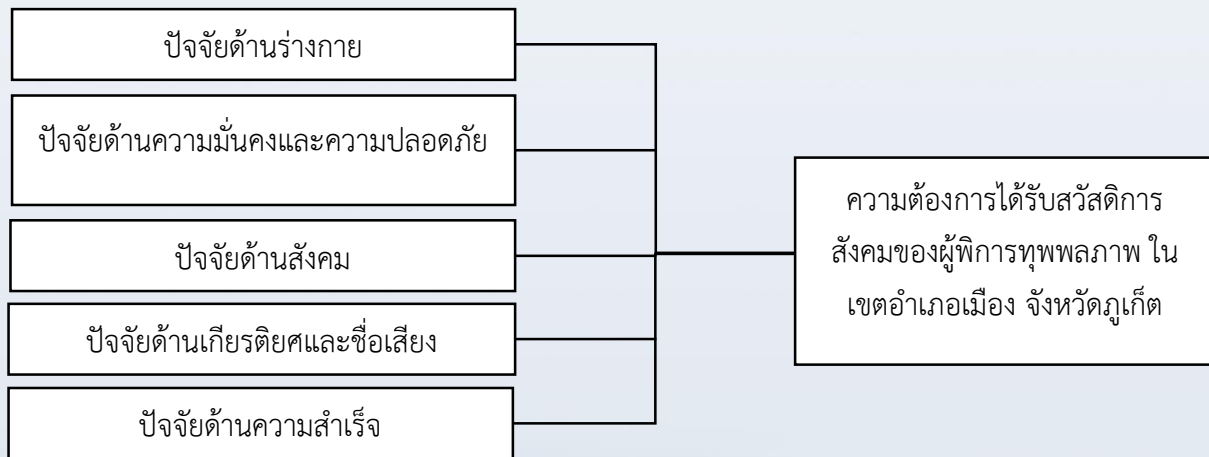
ดังนั้น ผู้วิจัยจึงมีความสนใจในการศึกษาวิจัยเกี่ยวกับ ความต้องการสวัสดิการสังคมสำหรับผู้พิการทุพพลภาพ อำเภอเมืองภูเก็ต จังหวัดภูเก็ต เพื่อที่จะได้นำข้อมูลที่ได้จากการศึกษาครั้งนี้ไปใช้ในการแก้ไขปัญหาและเป็นแนวทางในการนำเสนอข้อมูลแก่ผู้ที่ยังไม่ทราบถึงสิ่งที่ผู้พิการต้องการได้รับให้เกิดความรู้และประโยชน์ต่อไป อีกทั้งเพื่อใช้ในการพิจารณา กำหนดนโยบายหรือกิจกรรมการส่งเสริมคุณภาพ ชีวิตของผู้พิการได้อย่างเหมาะสมต่อไป

2. วัตถุประสงค์

1. เพื่อศึกษาความต้องการสวัสดิการสำหรับผู้พิการทุพพลภาพ อำเภอเมือง จังหวัดภูเก็ต
2. เพื่อเสนอแนวทางในการพิจารณากำหนดนโยบายหรือกิจกรรมการส่งเสริมคุณภาพ ชีวิตของผู้พิการ ได้อย่างเหมาะสม

3. กรอบแนวคิดของการวิจัย

การเข้าถึงความต้องการสวัสดิการสังคมสำหรับผู้พิการทุพพลภาพ อำเภอเมืองภูเก็ต จังหวัดภูเก็ต ผู้วิจัยได้นำแนวคิดและทฤษฎีแรงจูงใจ มาใช้ในการกำหนดกรอบแนวคิดในการวิจัย ดังนี้

ภาพที่ 1 กรอบแนวคิดของการวิจัย

4. วิธีการดำเนินวิจัย

การเข้าถึงความต้องการสวัสดิการสังคมสำหรับผู้พิการของผู้พิการทุพพลภาพ ในเขตอำเภอเมืองภูเก็ต จังหวัดภูเก็ต เป็นงานวิจัยเชิงปริมาณ ซึ่งประกอบไปด้วยด้วย ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย การตรวจสอบคุณภาพเครื่องมือ การเก็บรวบรวมข้อมูลและการวิเคราะห์ข้อมูล

4.1. ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

การวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยจะศึกษาเฉพาะกลุ่มผู้พิการทุพพลภาพ อำเภอเมืองภูเก็ต จังหวัดภูเก็ตจำนวน 750 คน เลือกเป็นกลุ่มตัวอย่าง โดยใช้การสุ่มตัวอย่างอย่างง่าย (Simple random sampling) และกำหนดขนาดกลุ่มตัวอย่างตามตารางกำหนดกลุ่มตัวอย่างของ Krejcie และ Morgan (มารยาท โยทองยศ, 2558) ได้กลุ่มตัวอย่างจำนวน 254 คน

4.2. เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

แบบสอบถาม โดยแบ่งออกเป็น 2 ส่วน ดังนี้

ตอนที่ 1 แบบสอบถามเกี่ยวกับข้อมูลส่วนบุคคลของผู้ตอบแบบสอบถาม ลักษณะเป็นแบบตรวจสอบรายการ (Check List) จำแนกตาม เพศ อายุ ประเภทความพิการ ระดับการศึกษา อาชีพ รายได้ จำนวน 9 ข้อ

ตอนที่ 2 แบบสอบถามเกี่ยวกับระดับความคิดเห็นของความต้องการได้รับสวัสดิการทางสังคมของคนพิการสำหรับผู้พิการทุพพลภาพ อำเภอเมืองภูเก็ต จังหวัดภูเก็ต 5 ด้าน จำนวน 38 ข้อ ได้แก่ ด้านความต้องการด้านร่างกายด้านความต้องการด้านความมั่นคงและความปลอดภัย ด้านความต้องการด้านสังคม ด้านความต้องการด้านเกียรติยศและชื่อเสียง ด้านความต้องการด้านความสำเร็จ โดยมีลักษณะเป็นแบบมาตราส่วนการประเมินค่า (Rating Scale) 5 ระดับ คือ มากที่สุด มาก ปานกลาง น้อย และน้อยที่สุด

4.3. การตรวจสอบคุณภาพเครื่องมือ

แบบสอบถามที่สร้างขึ้นได้นำไปให้ผู้เชี่ยวชาญผู้ทรงคุณวุฒิ จำนวน 3 ท่าน พิจารณาตรวจสอบ ความเที่ยงตรงตามเนื้อหา (Content Validity) ได้ค่าเท่ากับ 0.86, 0.67, 0.83, 0.75 และ 0.88 ตามลำดับ จากนั้นหาค่าความเชื่อมั่นของเครื่องมือ (Reliability) โดยนำแบบสอบถามที่ปรับปรุงแก้ไขแล้ว จากผู้ทรงคุณวุฒิทั้ง 5 ท่าน มาทดลองใช้ (Try out) กับคนพิการทุพพลภาพในเขต อำเภอเกาะภูเก็ต จังหวัดภูเก็ต จำนวน 30 คน และนำมาคำนวณหาค่าความเชื่อมั่น (Reliability) ของเครื่องมือ เท่ากับ 0.73, 0.70, 0.71, 0.74 และ 0.84 ตามลำดับ

4.4. การเก็บรวบรวมข้อมูล

ผู้วิจัยทำการเก็บรวบรวมข้อมูลด้วยตนเองในช่วงเดือนสิงหาคม-พฤศจิกายน 2561 โดยติดต่อกลุ่มตัวอย่าง เพื่อนัดวัน เวลา ในการเข้าพบ ณ ที่บ้านของกลุ่มตัวอย่างที่มีรายชื่อตามทะเบียนคนพิการ เมื่อกลุ่มตัวอย่างยินยอมให้ความร่วมมือในการทำวิจัย จึงอธิบายการตอบให้แก่กลุ่มตัวอย่างโดยขอความร่วมมือให้ตอบคำถามด้วยตนเองและได้รับการช่วยเหลือจากผู้ปกครองในกรณีในกลุ่มตัวอย่างไม่สามารถตอบด้วยตนเองได้

4.5. การวิเคราะห์ข้อมูล

แบบสอบถามที่ได้หลังจากการเก็บข้อมูลจะนำมาตรวจสอบความถูกต้องที่สมบูรณ์ทุกชุดและนำมาลงรหัส ประมวลผลข้อมูลโดยใช้โปรแกรมสำเร็จรูป อีกทั้งมีการประมวลผลเชิงสถิติพรรณนา ได้แก่ ร้อยละ ความถี่ ค่าเฉลี่ย และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน

5. สรุปผลการวิจัย

ผลการศึกษาวิจัยเรื่อง การเข้าถึงสวัสดิการสังคมสำหรับผู้พิการทุพพลภาพ อำเภอเมืองภูเก็ต จังหวัดภูเก็ต สามารถสรุปผลได้ดังนี้

5.1 ส่วนที่ 1 ข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถาม

ผลการวิเคราะห์ข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถาม พบว่าส่วนใหญ่เป็นเพศชาย จำนวน 150 คน คิดเป็นร้อยละ 57.7 มีอายุ 31-40 ปี จำนวน 140 คน คิดเป็นร้อยละ 53.8 สถานภาพสมรส จำนวน 120 คน คิดเป็นร้อยละ 46.2 มีความพิการทางการเคลื่อนไหว จำนวน 200 คน คิดเป็นร้อยละ 77.0 ระดับการศึกษา ประถมศึกษา จำนวน 100 คิดเป็นร้อยละ 38.5 ประกอบอาชีพค้าขาย/จ้าง จำนวน 150 คน คิดเป็นร้อยละ 57.7 และรายได้ส่วนใหญ่สูงกว่า 5,000 บาท คิดเป็นร้อยละ 65.4

5.2 ส่วนที่ 2 ความต้องการได้รับสวัสดิการทางสังคมของผู้พิการทุพพลภาพ

ตารางที่ 1 ค่าเฉลี่ยส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และระดับความต้องการด้านร่างกาย

ความต้องการด้านร่างกาย

N=260

	$\bar{X}$	S.D.	ระดับ ความ ต้องการ
1. การได้รับความรู้ด้านสุขภาพสิทธิต่างๆและสวัสดิการที่รัฐให้การสนับสนุน	4.46	0.85	มากที่สุด
2. การจัดอบรมให้มีความรู้เกี่ยวกับการดูแลสุขภาพ	4.38	0.75	มาก
3. การให้บริการตรวจสุขภาพประจำปีสำหรับผู้พิการ	3.85	1.48	มาก
4. การให้คำปรึกษาด้านสุขภาพจิตใจแก่ผู้พิการ	4.77	0.43	มากที่สุด
5. การให้บริการด้านการจัดเตรียมเครื่องอุปโภคและบริโภคแก่ผู้พิการ	4.35	0.84	มาก
6. การบริการฟื้นฟูสมรรถภาพโดยกระบวนการทางแพทย์และค่าใช้จ่ายในการรักษาพยาบาล	4.27	0.87	มาก
7. การส่งเสริมพัฒนาการเพื่อปรับเปลี่ยนสภาพทางร่างกาย จิตใจ อารมณ์สังคม พฤติกรรม สติปัญญา และการเรียนรู้	4.65	0.68	มากที่สุด
8. การดูแลให้เบี่ยงชีพแก่ผู้พิการ	4.58	0.75	มากที่สุด
9. การส่งเสริมบริการอันเป็นสาธารณะผลิตภัณฑ์ที่มีความจำเป็นต่อการดำรงชีพของผู้พิการ	4.62	0.63	มากที่สุด
10. จัดให้บริการสัตว์นำทางหรืออุปกรณ์นำทางติดตัว	3.27	1.88	ปานกลาง
11. การจัดสวัสดิการเบี่ยงชีพสำหรับผู้พิการตามหลักเกณฑ์	4.88	0.32	มากที่สุด
12. การปรับสภาพแวดล้อมที่อยู่อาศัย	4.65	0.48	มากที่สุด
รวม	4.40	0.83	มาก

Oral
440

จากตารางที่ 1 ในด้านความต้องการด้านร่างกาย พบว่า การจัดสวัสดิการเบี่ยงชีพสำหรับผู้พิการตามหลักเกณฑ์ ให้ค่าเฉลี่ยสูงสุด ($\bar{X} = 4.88$) รองลงมาคือการให้คำปรึกษาด้านสุขภาพจิตใจแก่ผู้พิการ ($\bar{X} = 4.77$) และการส่งเสริมพัฒนาการเพื่อปรับเปลี่ยนสภาพทางร่างกาย จิตใจ อารมณ์สังคม พฤติกรรม สติปัญญา และการเรียนรู้ ($\bar{X} = 4.65$) ตามลำดับ

ตารางที่ 2 ค่าเฉลี่ยส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และระดับความต้องการด้านความมั่นคงและความปลอดภัย

ความต้องการด้านความมั่นคงและความปลอดภัย	N=260		ระดับ ความ ต้องการ
	$\bar{X}$	S.D.	
1. การจัดการบริการที่ทัศนพิการในรูปแบบสถานสงเคราะห์	3.92	1.09	มาก
2. การจัดการบริการบ้านพักกรณีฉุกเฉินสำหรับผู้พิการ	3.85	1.19	มาก
3. บริการด้านกฎหมายเพื่อป้องกันการรักษาความปลอดภัยสิทธิและ สวัสดิการแก่ผู้พิการ	4.15	0.88	มาก
4. การให้บริการที่มีมาตรฐานการคุ้มครองแรงงานผู้พิการตามมาตรการ	4.62	0.63	มากที่สุด
5. การจัดอบรมอาสาสมัครคนพิการ	4.46	0.70	มาก
6. การให้ความช่วยเหลือแก่ผู้พิการเพื่อเข้าถึงนโยบายแผนงานโครงการ กิจกรรมการพัฒนา	4.65	0.56	มากที่สุด
7. การให้การช่วยเหลือทางกฎหมายแก่ผู้พิการ	3.88	1.33	มาก
8. การจัดหาทนายความว่าต่างแก่ต่างคดีให้แก่ผู้พิการ	3.42	1.90	ปาน กลาง
รวม	4.12	1.04	มาก

Oral
441

จากตารางที่ 2 ในความต้องการด้านความมั่นคงและความปลอดภัย พบว่า การให้ความช่วยเหลือแก่ผู้พิการเพื่อเข้าถึงนโยบายแผนงานโครงการกิจกรรมการพัฒนา ให้ค่าเฉลี่ยสูงสุด ($\bar{X} = 4.65$) รองลงมาคือ การให้บริการที่มีมาตรฐานการคุ้มครองแรงงานผู้พิการตามมาตรการ ($\bar{X} = 4.62$) และการจัดอบรมอาสาสมัครคนพิการ ($\bar{X} = 4.46$) ตามลำดับ

ตารางที่ 3 ค่าเฉลี่ยส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และระดับความต้องการด้านสังคม

ความต้องการด้านสังคม	N=260		ระดับ ความ ต้องการ
	$\bar{X}$	SD	
1. การเปิดโอกาสให้มีคนพิการมีส่วนร่วมแสดงความคิดเห็นในการประชุม	4.88	0.32	มากที่สุด
2. การจัดให้มีสถานที่จำหน่ายผลิตภัณฑ์จากคนพิการ	4.73	0.60	มากที่สุด
3. การพัฒนาทักษะการเรียนรู้การจัดการศึกษาอย่างมีคุณภาพและเหมาะสมสำหรับผู้พิการ	4.54	0.76	มาก
4. การได้รับการศึกษาตามความเหมาะสมในสถานศึกษาเฉพาะผู้พิการหรือในสถานศึกษาทั่วไป	4.15	0.96	มาก
5. การอำนวยความสะดวกในด้านสื่อบริการและการช่วยเหลือด้านต่างๆ	4.50	0.76	มาก
6. สนับสนุนการศึกษาสำหรับผู้พิการตามความเหมาะสม	4.42	0.80	มาก
7. การให้ทุนประกอบอาชีพแก่ผู้พิการ	4.27	0.77	มาก
8. การจัดบริการโทรคมนาคมเทคโนโลยีสารสนเทศแก่ผู้พิการ	4.38	0.63	มาก
9. การบริการอำนวยความสะดวกเพื่อการสื่อสารสำหรับผู้พิการทุกประเภท	4.46	0.70	มาก
10. การจัดบริการล่ามภาษามือตามระเบียบที่คณะกรรมการกำหนด	3.96	1.39	ปานกลาง
11. การจัดผู้ช่วยเหลือแก่ผู้พิการหรือจัดให้มีสวัสดิการอื่นๆตามหลักเกณฑ์	4.62	0.75	มากที่สุด
รวม	4.45	0.77	มาก

จากตารางที่ 3 ในความต้องการด้านสังคมพบว่า การเปิดโอกาสให้มีคนพิการมีส่วนร่วมแสดงความคิดเห็นในการประชุม ให้ค่าเฉลี่ยสูงสุด ($\bar{X}$ = 4.88) รองลงมาคือการจัดให้มีสถานที่จำหน่ายผลิตภัณฑ์จากคนพิการ ($\bar{X}$ = 4.73) และการจัดผู้ช่วยเหลือแก่ผู้พิการหรือจัดให้มีสวัสดิการอื่นๆตามหลักเกณฑ์ ($\bar{X}$ = 4.62)

ตารางที่ 4 ค่าเฉลี่ยส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และระดับความต้องการด้านเกียรติยศชื่อเสียง

ความต้องการด้านเกียรติยศชื่อเสียง	N=260		ระดับความต้องการ
	$\bar{X}$	SD	
1. การส่งเสริมให้มีความก้าวหน้าด้านการประกอบอาชีพการมีงานทำมีรายได้ที่เพียงพอแก่ผู้พิการ	4.46	0.64	มากที่สุด
2. การสนับสนุนคนพิการให้มีบทบาทเป็นส่วนหนึ่งของคณะกรรมการในทุกๆระดับในการพัฒนา	4.81	0.40	มากที่สุด
3. การส่งเสริมการประกอบอาชีพอิสระแก่ผู้พิการการบริการสื่อสิ่งอำนวยความสะดวกต่างๆ	4.62	0.63	มากที่สุด
4. การส่งเสริมการประกอบอาชีพของผู้พิการตามหลักเกณฑ์ของกระทรวงแรงงาน	4.62	0.63	มากที่สุด
5. การส่งเสริมและพัฒนาคุณภาพชีวิตผู้พิการตลอดจนการเปลี่ยนแปลงแนวคิดทัศนคติเกี่ยวกับคนพิการ	4.65	0.68	มากที่สุด
6. การยอมรับให้ผู้พิการได้มีส่วนร่วมในกิจกรรมทางสังคมเศรษฐกิจและการเมือง	4.35	0.74	มาก
รวม	4.59	0.62	มากที่สุด

Oral
443

จากตารางที่ 4 ในความต้องการด้านเกียรติยศชื่อเสียงพบว่า การสนับสนุนคนพิการให้มีบทบาทเป็นส่วนหนึ่งของคณะกรรมการในทุกๆระดับในการพัฒนา ให้ค่าเฉลี่ยสูงสุด ($\bar{X} = 4.81$) รองลงมาคือการส่งเสริมและพัฒนาคุณภาพชีวิตผู้พิการตลอดจนการเปลี่ยนแปลงแนวคิดทัศนคติเกี่ยวกับคนพิการ ($\bar{X} = 4.65$) ตามด้วยการส่งเสริมการประกอบอาชีพอิสระแก่ผู้พิการการบริการสื่อสิ่งอำนวยความสะดวกต่างๆ และการส่งเสริมการประกอบอาชีพของผู้พิการตามหลักเกณฑ์ของกระทรวงแรงงาน ($\bar{X} = 4.62$) ตามลำดับ

ตารางที่ 5 ค่าเฉลี่ยส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และระดับความต้องการด้านความสำเร็จ

ความต้องการด้านความสำเร็จ	N=260		ระดับความต้องการ
	$\bar{X}$	SD	
1. ความสามารถเข้าร่วมกิจกรรมการเล่นกีฬาและสันทนาการที่สอดคล้องของความต้องการและบรรลุเป้าหมาย	4.77	0.43	มากที่สุด
รวม	4.77	0.43	มากที่สุด

จากตารางที่ 5 ในความต้องการด้านความสำเร็จพบว่า ความสามารถเข้าร่วมกิจกรรมการเล่นกีฬาและสันทนาการที่สอดคล้องของความต้องการและบรรลุเป้าหมาย ให้ค่าเฉลี่ยสูงสุด ($\bar{X} = 4.77$)

6. อภิปรายผล

ผลการศึกษาวิจัยเรื่อง การเข้าถึงความต้องการสวัสดิการสังคมสำหรับผู้พิการทุพพลภาพ อำเภอเมือง ภูเก็ต จังหวัดภูเก็ต สามารถสรุปผลได้ดังนี้

6.1. ผลการวิเคราะห์ข้อมูลเกี่ยวกับความต้องการได้รับสวัสดิการทางสังคมของผู้พิการทุพพลภาพด้านความต้องการทางด้านร่างกาย พบว่า การเข้าถึงสวัสดิการทางด้านร่างกาย ในภาพรวม อยู่ในระดับมาก เมื่อพิจารณาเป็นรายองค์ประกอบ ประเด็นที่มีค่าเฉลี่ยสูงสุด คือ การจัดสวัสดิการเบี้ยเลี้ยงสำหรับผู้พิการตามหลักเกณฑ์ อยู่ในระดับมากที่สุด รองลงมา คือ การให้คำปรึกษาด้านสุขภาพจิตใจแก่ผู้พิการ อยู่ในระดับมากที่สุด และการส่งเสริมพัฒนาการเพื่อปรับเปลี่ยนสภาพทางร่างกาย จิตใจ อารมณ์สังคม พฤติกรรม สติปัญญา และการเรียนรู้ อยู่ในระดับมากที่สุด ตามลำดับ ซึ่งสอดคล้องกับตามทฤษฎีความต้องการของมาสโลว์ ข้อหนึ่ง คือ ความต้องการทางกายภาพ (Physiological Needs) เนื่องจากความต้องการขั้นพื้นฐานของมนุษย์ ได้แก่ ความต้องการอาหาร น้ำ อากาศ อุณหภูมิที่เหมาะสม การบรรเทาความเจ็บปวด ที่อยู่อาศัย เป็นต้น โดยการได้มาซึ่งความต้องการทางกายภาพนี้จำเป็นต้องอาศัยเงินเป็นปัจจัยสำคัญในการดำรงชีวิตของผู้พิการ นอกจากนี้ยังสอดคล้องกับงานวิจัยของ อรอนงค์ สงเจริญ (2550) ที่ทำการศึกษารื่อง สุขภาพจิตและความต้องการของคนพิการทางกาย หรือการเคลื่อนไหว : กรณีศึกษาศูนย์ฟื้นฟูสมรรถภาพคนงาน ผลการวิจัยพบว่า ปัจจัยที่มีความสัมพันธ์กับภาวะสุขภาพจิตของคนพิการ คือ การได้รับคำปรึกษาทางจิตวิทยาและความสามารถในการเดินทางของคนพิการมีผลต่อภาวะสุขภาพจิตของคนพิการ อีกทั้งคนพิการส่วนใหญ่ให้คำตอบว่าต้องการมากในเรื่องการจัดให้มีเบี้ยยังชีพ จัดสวัสดิการด้านการแก้ไขปัญหส่วนตัว และการให้คำปรึกษาด้านสุขภาพจิตการการจัดสิ่งอำนวยความสะดวกสำหรับคนพิการ และเช่นเดียวกับงานวิจัยของ ฤทัย เกตุหอม (2555) ที่ได้ทำการวิจัยในหัวข้อเรื่องความต้องการได้รับสวัสดิการทางสังคมของคนพิการในเขต อำเภอป่าตอง จังหวัดชลบุรี ผลการวิจัยพบว่า การจัดสวัสดิการเบี้ยความพิการของคนพิการในเขตอำเภอ ป่าตอง จังหวัดชลบุรี ควรให้เหมาะสมตรงตามความต้องการของคนพิการอย่างแท้จริง ซึ่งจะส่งผลให้การจัดสวัสดิการเบี้ยความพิการของคนพิการมีประสิทธิภาพและประสิทธิผลมาก

6.2 ความต้องการทางด้านความมั่นคงและปลอดภัย พบว่า การเข้าถึงสวัสดิการทางด้านความมั่นคงและปลอดภัย ในภาพรวม อยู่ในระดับมาก เมื่อพิจารณาเป็นรายองค์ประกอบ ประเด็นที่มีค่าเฉลี่ยสูงสุด คือ การให้ความช่วยเหลือแก่ผู้พิการเพื่อเข้าถึงนโยบายแผนงานโครงการกิจกรรมการพัฒนา อยู่ในระดับมากที่สุด รองลงมา คือ การให้บริการที่มีมาตรฐานการคุ้มครองแรงงานผู้พิการตามมาตรการ อยู่ในระดับมากที่สุด การจัดอบรมอาสาสมัครคนพิการ อยู่ในระดับ ซึ่งสอดคล้องกับทฤษฎีแรงจูงใจของมาสโลว์ ความต้องการมีความเป็นอยู่อย่างมั่นคง มีความปลอดภัยในร่างกายและทรัพย์สิน มีความมั่นคงในการทำงาน และมีชีวิตอยู่อย่างมั่นคงในสังคม และเป็นความต้องการที่เหนือกว่า ความต้องการเพื่อความอยู่รอด เป็นความต้องการในด้านความปลอดภัยจากอันตราย เช่นเดียวกับ ขนิษฐา ทองเรือง (2558) บุคคลที่ไร้ความสามารถไม่ได้เป็นภาระของครอบครัวสามารถได้รับการเลี้ยงดูและยอมรับให้อยู่ร่วมในสังคมหรือกิจกรรมได้เหมือนคนปกติทั่วไป ตลอดจนให้รัฐต้องสงเคราะห์คนพิการให้มีคุณภาพชีวิตที่ดีและพึ่งตนเองได้ในฐานะองค์กรหลักที่ดูแลรับผิดชอบการพัฒนาคุณภาพชีวิตคนพิการให้ ความสำคัญแก่การสร้างเครือข่ายการทำงานร่วมกับทุกภาคส่วนและส่งเสริมสนับสนุนการสร้าง ความเข้มแข็งแก่องค์กร ด้านคนพิการและเครือข่ายเป็นพันธกิจหลักของสำนักงานฯ (พก.) ส่งเสริมศักยภาพตลอดจนคุ้มครองและพิทักษ์สิทธิคน พิการได้อย่างมีประสิทธิภาพ และสอดคล้องกับพระราชบัญญัติส่งเสริมและพัฒนาคุณภาพชีวิตคนพิการ พ.ศ. 2550 ที่ว่าด้วยเรื่อง ผู้ดูแลคนพิการและผู้พิการมีสิทธิได้รับการ ให้คำปรึกษา แนะนำฝึกอบรม

ทักษะ การเลี้ยงดู การจัดการศึกษา การส่งเสริมอาชีพ และการมีงานทำตลอดจนความช่วยเหลืออื่นใด เพื่อให้พึ่งตนเองได้ และสอดคล้องกับทฤษฎีการฟื้นฟูสมรรถภาพด้านอาชีพคนพิการ การช่วยเหลือให้คนพิการมีอาชีพหรือมีงานทำเป็นหน้าที่ของ “ผู้เชี่ยวชาญ” เป็นผู้ดูแลจัดการ มักจัดฝึกอบรมทักษะให้คนพิการในศูนย์ฝึกอาชีพต่างๆ และมีการกำหนดให้รัฐต้องดำเนินการเกี่ยวกับผู้พิการไว้เช่น บุคคล ซึ่งพิการหรือทุพพลภาพ มีสิทธิเข้าถึงและใช้ประโยชน์จากสวัสดิการสิ่งอำนวยความสะดวกอันเป็นสาธารณะและความช่วยเหลือที่เหมาะสมจากรัฐ

6.3 ความต้องการทางด้านสังคม พบว่า การเข้าถึงสวัสดิการทางด้านสังคม ในภาพรวม อยู่ในระดับมาก เมื่อพิจารณาเป็นรายองค์ประกอบ ประเด็นที่มีค่าเฉลี่ยสูงสุด คือ การเปิดโอกาสให้มีคนพิการมีส่วนร่วมแสดงความคิดเห็นในการประชุม อยู่ในระดับมากที่สุด รองลงมา คือ การจัดให้มีสถานที่จำหน่ายผลิตภัณฑ์จากคนพิการ อยู่ในระดับมากที่สุด การจัดผู้ช่วยเหลือแก่ผู้พิการหรือจัดให้มีสวัสดิการอื่นๆตามหลักเกณฑ์ อยู่ในระดับมากที่สุด ซึ่งสอดคล้องกับทฤษฎีการจูงใจของมาสโลว์ ด้านความต้องการทางสังคม ที่กล่าวถึงความต้องการที่จะเป็นที่รักของผู้อื่น และต้องการมีสัมพันธ์ภาพที่ดีกับบุคคลอื่น และเป็นส่วนหนึ่งของหมู่คณะ เพราะมนุษย์ทุกคนย่อมต้องการเพื่อนไม่ต้องการรู้สึกเหงา และอยู่คนเดียว เช่นเดียวกับสิริพร เสือรอด (2558) ได้ศึกษาเรื่องความสามารถในการพึ่งพิงกับการพึ่งพาตนเองทางด้านเศรษฐกิจของ คนพิการทางกาย: กรณีศึกษา ทหารผ่านศึกนอกประจำการที่พิการทางกาย เขตกรุงเทพมหานครและปริมณฑล ผลการวิจัยพบว่าความสามารถในการพึ่งพิงในภาพรวมอยู่ในระดับมากส่วนใหญ่เห็นว่า การมีแหล่งสนับสนุนและทรัพยากรภายนอกเป็นสิ่งที่สนับสนุนทางสังคมของคนพิการ รองลงมาด้านการมีทักษะทางสังคมและการมีปฏิสัมพันธ์กับผู้อื่น การมีจิตใจที่เข้มแข็ง ตามลำดับ และเช่นเดียวกับพรพรรณ สมบูรณ์ (2557) ได้ศึกษาเรื่องการพัฒนาสื่อมัลติมีเดียสอนศัพท์ภาษาไทยด้านเทคโนโลยีสิ่งอำนวยความสะดวก ผลการวิจัยพบว่า การพัฒนาสื่อ มัลติมีเดียสอนศัพท์ภาษาไทยด้านเทคโนโลยี สิ่งอำนวยความสะดวกที่เหมาะสมกับคนพิการทางการได้ยินที่มีความคุ้นเคยกับการใช้ภาษาไทย โดยสื่อดังกล่าวประกอบไปด้วยเนื้อหาที่เป็น ข้อความ รูปภาพ ภาพเคลื่อนไหว และวีดิทัศน์ภาษาไทย ซึ่งงานวิจัยนี้ยังต้องค้ำความรู้อันเกี่ยวข้องกับการพัฒนาสื่อ ทางการศึกษาเพื่ออำนวยความสะดวกในการเรียนรู้ ของคนพิการทางการได้ยินในประเทศไทยด้วย

6.4 ความต้องการทางด้านเกียรติยศชื่อเสียง พบว่า การเข้าถึงสวัสดิการทางด้านเกียรติยศชื่อเสียง ในภาพรวม อยู่ในระดับมากที่สุด เมื่อพิจารณาเป็นรายองค์ประกอบ ประเด็นที่มีค่าเฉลี่ยสูงสุด คือ การสนับสนุนคนพิการให้มีบทบาทเป็นส่วนหนึ่งของคณะกรรมการในทุกระดับในการพัฒนา อยู่ในระดับมากที่สุด รองลงมา คือ การส่งเสริมการประกอบอาชีพอิสระแก่ผู้พิการการบริการสื่อสิ่งอำนวยความสะดวกต่างๆ อยู่ในระดับมากที่สุด การส่งเสริมการประกอบอาชีพของผู้พิการตามหลักเกณฑ์ของกระทรวงแรงงานอยู่ในระดับมากที่สุด ซึ่งสอดคล้องกับพระราชบัญญัติส่งเสริมและพัฒนาคุณภาพชีวิตคนพิการ พ.ศ. 2550 ที่ว่าด้วยเรื่อง การยอมรับและมีส่วนร่วมในกิจกรรมทางสังคมเศรษฐกิจและการเมืองอย่างเต็มที่และมีประสิทธิภาพบนพื้นฐานแห่งความเท่าเทียมกันกับบุคคลทั่วไปตลอดจนได้รับสิ่งอำนวยความสะดวกและบริการต่างๆที่จำเป็นสำหรับคนพิการ การให้ทุนพัฒนาประกอบอาชีพการดูแลกัน และให้เบี้ยยังชีพการอบรมอาสาสมัครคนพิการ เช่นเดียวกับ วิชัย จันทร์บุญ (2551) เรื่อง กระบวนการต่อสู้ต่อความเชื่อทางสังคมของคนพิการ ผลการวิจัยพบว่า ลักษณะและผลของการต่อสู้ของคนพิการต่อความสัมพันธ์เชิงอำนาจในสังคม ในส่วนของกระบวนการสร้างพื้นที่ทางสังคม ไม่ว่าจะเป็นการสร้างงานสร้างอาชีพ สร้างรายได้ ของคนพิการ ถือว่าเป็นเป้าหมายของระดับการยอมรับได้ของสังคมที่มีต่อคนพิการความสามารถในเชิงธุรกิจ และในแง่เศรษฐกิจจึงเปรียบเสมือนว่าเป็นพื้นที่การหาเงินและการแสวงหาการยอมรับ

ให้กับคนพิการ อีกทั้ง ปรากฏการณ์การข้ามพื้นที่และข้ามวัฒนธรรมของคนพิการแสดงให้เห็นว่าคนพิการในฐานะที่เป็นสมาชิกส่วนหนึ่งของสังคมนั้นมีความใฝ่ฝัน มีความทะเยอทะยาน หรือการไม่ยอมแพ้ไปกับชะตาชีวิตของตนเอง ตลอดจนมีความต้องการที่จะมีโอกาสยกระดับชีวิตของตนเองหรือสร้างครอบครัว เช่นเดียวกับ รัชนิสร เสริญ (2553) เรื่อง การบูรณาการฟื้นฟูสมรรถภาพคนพิการโดยใช้ชุมชนเป็นฐาน ผลการวิจัยพบว่า หน่วยบริการระดับปฐมภูมิส่วนใหญ่จัดระบบการฟื้นฟูสมรรถภาพคนพิการ ตามแนวคิดการฟื้นฟูสมรรถภาพคนพิการ โดยใช้ชุมชนเป็นฐานดำเนินการปรับปรุง เครือข่ายการดูแลสุขภาพ และมีการจัดตั้งคณะกรรมการโดยให้ผู้พิการเป็นส่วนหนึ่งในคณะกรรมการที่จัดตั้งขึ้น เพื่อการฟื้นฟูสมรรถภาพคนพิการ

6.5 ความต้องการทางด้านความสำเร็จ พบว่า การเข้าถึงสวัสดิการทางด้านความสำเร็จ ในภาพรวม อยู่ในระดับมากที่สุด เมื่อพิจารณาเป็นรายองค์ประกอบ ประเด็นที่มีค่าเฉลี่ยสูงสุด คือ ความสามารถเข้าร่วมกิจกรรมการเล่นกีฬาและสนทนาการที่สอดคล้องของความต้องการและบรรลุเป้าหมาย อยู่ในระดับมากที่สุด ตามลำดับ ซึ่งสอดคล้องกับทฤษฎีของมาสโลว์ เป็นความต้องการสูงสุดของแต่ละบุคคล ความต้องการทำทุกสิ่งทุกอย่างได้สำเร็จ เช่นเดียวกับ ทศนาวดี ไพโรจน์บริบูรณ์ (2559) เรื่อง การท่องเที่ยวสำหรับคนพิการ: ความท้าทายสำหรับอุตสาหกรรมการท่องเที่ยวไทย ผลวิจัยพบว่า การยอมรับว่าเป็นกิจกรรมที่ช่วยส่งเสริม คุณภาพชีวิตของผู้คน และคนพิการที่มีความต้องการเดินทางท่องเที่ยวเพราะการท่องเที่ยว มีส่วนช่วยให้เกิดความภาคภูมิใจในตัวเองและทำให้คนพิการสามารถปรับตัวในสังคมได้ จึงส่งผลให้คนพิการที่เดินทางเพื่อการท่องเที่ยวมีจำนวนมากขึ้น ทั้งนี้การท่องเที่ยวสำหรับคนพิการมีผลต่อการเดินทางของสมาชิกในครอบครัวและครอบครัวด้วย เพราะคนพิการจะไม่เดินทางเพียงลำพัง ทำให้นักท่องเที่ยวกลุ่มคนพิการเป็นนักท่องเที่ยวกลุ่มใหม่ ที่มีความน่าสนใจ และนับเป็นความท้าทายของอุตสาหกรรมการท่องเที่ยว

7. ข้อเสนอแนะ

ข้อเสนอแนะแนวทางในการปรับปรุงพัฒนาคุณภาพชีวิตของคนพิการในเขตอำเภอเมือง จังหวัดภูเก็ต ควรดำเนินการด้านความต้องการทางด้านร่างกาย ควรจัดให้มีบริการสัตว์นำทางหรืออุปกรณ์นำทางติดตัวให้แก่คนพิการ และปรับสภาพแวดล้อมที่อยู่อาศัยของคนพิการให้มากกว่าสถานที่ท่องเที่ยวทั่วไป ด้านความต้องการทางด้านความมั่นคงและความปลอดภัยควรมีการจัดหาหน่วยความว่าต่างแก่ต่างคดีให้แก่ผู้พิการและมีการจัดบในการซ่อมแซมที่อยู่อาศัยสำหรับคนพิการ ด้านความต้องการทางด้านสังคมควรมีการเปิดโอกาสให้คนพิการมีส่วนร่วมในการแสดงความคิดเห็นในการประชุมสำหรับคนพิการ ในวันคนพิการสากล วันที่ 3 เดือนธันวาคมของทุกปี อีกทั้งมีการจัดบริการล่ามภาษามือตามระเบียบที่คณะกรรมการกำหนด มีการให้ทุนประกอบอาชีพแก่ผู้พิการ โดยจะมีกองทุนกู้ยืมสำหรับคนพิการมีการสนับสนุนการศึกษาสำหรับผู้พิการตามความเหมาะสม ด้านความต้องการทางด้านเกียรติยศชื่อเสียง ควรมีการส่งเสริมให้มีความก้าวหน้าด้านการประกอบอาชีพการมีงานทำมีรายได้ที่เพียงพอแก่ผู้พิการตามมาตรา 33 และ มาตรา 35 มีอัตราส่วนในการจ้างคนพิการเข้าทำงาน 100 คนต่อ 1 คน (100 : 1) ส่งเสริมให้ผู้พิการมีส่วนร่วมในการเป็นตัวแทนคณะกรรมการในด้านการเมืองและเศรษฐกิจ ด้านความต้องการทางด้านความสำเร็จความสามารถเข้าร่วมกิจกรรมการเล่นกีฬาและสนทนาการที่สอดคล้องของความต้องการและบรรลุเป้าหมายและมีการพัฒนาความสามารถให้เทียบเท่าบุคคลทั่วไป

สำหรับข้อเสนอแนะในงานวิจัยในอนาคตควรทำการศึกษาวิจัยในเชิงคุณภาพเพื่อได้ทราบถึงความ ต้องการเบื้องต้นและถูกต้องของผู้พิการในจังหวัดภูเก็ต อีกทั้งควรเลือกปัจจัยความต้องการด้านสวัสดิการอื่นๆ เพื่อ ครอบคลุมถึงความต้องการของผู้พิการอย่างแท้จริง

8. บรรณานุกรม

- _____. (2552). อนุสัญญาว่าด้วยสิทธิคนพิการ. หจก.ไอเดีย สแควร์.
- สำนักงานสถิติแห่งชาติ. (2560). บทสรุปสำหรับผู้บริหารการสำรวจความพิการ พ.ศ. 2560, 1–5.
- ทัศนาวดี ไพโรจน์บริบูรณ์, ท. (2559). การท่องเที่ยวสำหรับคนพิการ: ความท้าทายสำหรับอุตสาหกรรม ก า ร
ท่องเที่ยวไทย. *วารสารวิทยาลัยราชสุดา*.
- รัชณี สรรเสริญ (2553). การบูรณาการฟื้นฟูสมรรถภาพคนพิการโดยใช้ชุมชนเป็นฐานในสถาน
บริการปฐมภูมิ: บทเรียนรู้จากประเทศไทย . *วารสารการพยาบาลและการศึกษา*.
- วิชัย จันทร์บุญ. (2551). กระบวนการต่อสู้ต่อความเชื่อทางสังคมของคนพิการ. *วารสารวิจัยและ
พัฒนายุทธศาสตร์และสังคมศาสตร์*.
- เสีอรอด, ส. (2558). ความสามารถในการฟื้นพลังกับการพึ่งพาตนเองทางด้านเศรษฐกิจของคน
พิการทางกาย: กรณีศึกษา ทหารผ่านศึกนอกประจำการที่พิการทางกาย เขตกรุงเทพมหานคร
และปริมณฑล.
- ไพโรจน์บริบูรณ์, ท. (2559). การท่องเที่ยวสำหรับคนพิการ: ความท้าทายสำหรับอุตสาหกรรม
การท่องเที่ยวไทย. *วารสารวิทยาลัยราชสุดา*.
- Chatsipo, K. (2015). Study of Problems and Models of the Disabled's Access to
Public Health Service : Study Area of Mueang Si Khai and That Sub-district
Municipalities, Ubon Ratchathani Province
- Loney, E. L., Farrant, J., & Watkinson, A. (2007). *Definitions of Disability in Social
Sciences. The quarterly journal of nuclear medicine : official publication of the
Italian Association of Nuclear Medicine (AIMN) [and] the International
Association of Radiopharmacology (IAR)*
- ชนิษฐา ทองเรือง. (2558). ความคาดหวังในการจัดสวัสดิการของคนพิการในเขตองค์การบริหารส่วนตำบล
มหาชัย อำเภอปลากปาก จังหวัดนครพนม. การประชุมวิชาการและเสนอผลงานวิจัยระดับชาติ
“สร้างสรรค์และพัฒนา เพื่อก้าวหน้าสู่ประชาคมอาเซียน” ครั้งที่ 2, 2(18) 642
รายงานสถานการณ์ทางสังคมจังหวัดภูเก็ต ประจำปี 2561. (2561).
- ณฤทัย เกตุหอม. (2555). ความต้องการได้รับสวัสดิการทางสังคมของคนพิการ ในเขตอำเภอบ่อทอง จังหวัดชลบุรี.
วิทยานิพนธ์รัฐประศาสนศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชารัฐประศาสนศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏ
วไลยอลงกรณ์ ในพระบรมราชูปถัมภ์ จังหวัดปทุมธานี.
- ศูนย์บริการคนพิการ. (2560, พฤศจิกายน). ค้นหาจาก สำนักงานพัฒนาสังคมและความมั่นคงของมนุษย์ จังหวัด
ภูเก็ต: จาก <http://www.phuket.m-society.go.th/new/ศูนย์บริการคนพิการจังหวัด>

อนุสัญญาว่าด้วยสิทธิคนพิการ (CRPD). (2018, August). Retrieved from สำนักงานส่งเสริมและพัฒนา
คุณภาพชีวิตคนพิการแห่งชาติ: <http://nepr56.dep.go.th/index.php/claim>
World report on disability. (2018, November). Retrieved from World Health
Organization: https://www.who.int/disabilities/world_report/2011/report/en/

Oral

448